

взело доста сериозни мѣрки за това, но при голѣмата нужда необходима бѣше и помощта на други. Поради това помоща на нашето Дружество се поиска и вънъ отъ Столицата, — на бойното поле и по пътятъ, презъ дѣто имаше да се превозватъ ранени и болни.

Българското Дружество отъ „Червения Кръстъ“ ако и да не бѣше още напълно устроено, а тѣй сѣщо и почти никакъ неприготовено за дѣятелностъ такава, каквато се изискваше отъ неговото назначение и отъ важността на събитията, Настоятелството на това Дружество се залови съ ревностъ и самоотвержение за работа. И то вѣрва, че изпълни дългътъ си презъ време на войната и въ Столицата и вънъ отъ нея, — до колкото му бѣше възможно.

* * *

Помощта на Дружеството се поиска едновременно и въ Столицата и вънъ отъ нея. При всичко че Настоятелството на Дружеството не располагаше нито съ една **аспра**, нито съ **конецъ** и **игла**, но патриотизмътъ на Българина скоро му даде възможностъ да помага на всѣкъдѣ до една значителна степенъ. Съ дълбока вѣра въ този патриотизмъ едни отъ членоветѣ на Настоятелството, въ първитѣ дни на най-голѣмата нужда отъ помощъ трѣгнаха по чаршията изъ София да събиратъ доброволни подаяния, а сѣщо и въ кредитъ да купуватъ необходимото, като: платна, сѣдове, чай, сахаръ, хлѣбъ, юргани, сламеници, ромъ и др. Никои не имъ отказваше: едни подарявахъ каквото можяхъ, други безбоязненно давахъ въ кредитъ на Дружеството, каквото имъ се поискваше. Мнозина даже сами, не канени отъ никого, доносвахъ подаржцитѣ си въ Дружеството. Други отъ членоветѣ на Настоятелството се заловихъ да пазарятъ и да испращатъ на бойното поле кола, фургони, носилки и други потрѣбици; трети да раздаватъ, дѣто се явеше нужда, каквото и

маше и прииждаше. Но понеже всичко, що имаше и що получаваше Дружеството, бѣше твърдѣ недостатъчно за удовлетворение на всичкитѣ искания, що идяхъ отъ всѣкъдѣ, членоветѣ на Настоятелството, при всичко, че трѣбаше въ едно и сѣщо време да изпълняватъ, особено въ първитѣ дни, и магазинерска, и секретарска, и писарска, па даже и разсилническа длѣжностъ, а тѣй сѣщо и сами да ходятъ по болницитѣ да раздаватъ потрѣбното на болнитѣ и ранени солдати, държахъ непрекъснато засѣдания, въ които обсъждахъ начинътъ за по-своевременното раздаване надлѣжната помощъ както въ градътъ, така по пунктоветѣ и на бойното поле, пишахъ и распрацахъ писма и телеграми по вънъ съ приканване да побързатъ съ помощитѣ си. При това, понеже на често и срѣднощ се обръцахъ къмъ Дружеството отъ разни болници и пунктове за помощъ, а освѣнъ туй и твърдѣ на често като пристигахъ нощемъ ранени и болни солдати въ градътъ, и водачитѣ имъ, като не знаяхъ къдѣ да ги заведатъ, или пъкъ, слѣдъ като забикаляхъ всичкитѣ болници, не можахъ да имъ намѣрятъ мѣсто, обръцахъ се къмъ Дружеството, — членоветѣ на Настоятелството трѣбваше наредъ да дежурятъ по цѣли нощи, за да можеше на време да се дава надлѣжната помощъ.

Но и при таково неусипно старание и бдение Настоятелството се увѣри, че само не е въ състояние да смогнува съ помощитѣ си на всѣкъдѣ. Поради това, то прикани охотници. Охотници да помагатъ на Настоятелството въ неговитѣ старания за своевременно подаване помощи се евиha доста много. Едни отъ тѣхъ изпълнихъ до край и твърдѣ добросъвѣстно, а още и безъ заплата, приетиятъ на себе доброволно трудъ; но други се оказахъ непостоянни, или пъкъ отпослѣ поискахъ и получихъ възнаграждение за услугитѣ, които направихъ на Настоятелството при даванетоъ помощи на раненитѣ. Тѣй сѣщо